

— Κατάλαβες τι είπε τώρα; ρώτησε η Άννα τη διπλανή της, μια κοντούλα ξανθομάλλα.

— Όχι και τόσο. Θα δούμε όμως... Με λένε Αγγέλα. Εσένα;

— Άννα.

— Καθόμαστε μαζί;

— Γιατί όχι; Στο πρώτο, έτσι;

— Πού αλλού; Με τέτοιο μπόι...

Και γέλασαν.

Στο μεταξύ το Γυμνάσιο είχε χωριστεί σε μαύρες ποδιές και σε πηλήκια. Δυο μεγάλες ουρές που προχωρούσαν αργά αργά. Η ουρά των αγοριών πήγαινε πιο γρήγορα βέβαια. Εκεί είχαν να ελέγξουν ένα συγκεκριμένο σημείο του καθενός: το κεφάλι. Πόσο κοντοκουρεμένο ήταν και τι κατάσταση επικρατούσε στο πηλήκιο που το καπέλωνε (και αν το καπέλωνε). Η άλλη ουρά όμως... Αρχίζανε με το μαλλί. Όχι αφέλειες ή μπούκλες ή μιζανπλί. Κοτσίδες μία ή δυο, αν ήταν μακρύ. Και βέβαια απαγορευμένα ο οξυζενές κι η αμμωνία. Έλα όμως που τα περισσότερα κορίτσια ήθελαν να φέρνουν λιγάκι της Βουγιουκλάκη. Το ξύλο που βγήκε από τον παράδεισο είχε βγάλει εκτός μόδας τις απανταχού μελαχρινές και καστανομάλλες. Τώρα οι απομιμήσεις της ξανθιάς σταρ άρχισαν να βγαίνουν στα πλάι αρμαθιές αρμαθιές. Και μαζί τους τα μαδημένα φρύδια. Κι οι ποδιές χωρίς γιακά. Κι οι ποδιές που δε χάιδευαν γάμπες. Κι οι ξυρισμένες γάμπες. Και τα παπούτσια με

τάκουνι. Και τα μακριά νύχια. Και τα χείλια με κραγιόν.
Κι υπήρχαν περιπτώσεις –άκουσον, άκουσον!— που μερικ-
κά απ' αυτά τα παραπτώματα συνυπήρχαν αρμονικά στο
ίδιο άτομο!

Η εβδόμη, όπως κι η ογδόη, έμεινε όλη σχεδόν στην
άκρη. Έπειτα πέρασαν κι οι υπόλοιπες μαθήτριες με απώ-
λειες που ολοένα λιγόστευαν όσο μικραιναν κι οι τάξεις.
Έφθασε κι η σειρά της τρίτης. Τα κορίτσια πέρασαν από
τις... συμπληγάδες –κυρία Κοκκίνου των θρησκευτικών
και δεσποινίδα Αρβανίτου της αθλητικής αγωγής— σχε-
δόν τροχάδην.

— Ε, εσύ η τελευταία, με το μπουκλί, στάσου! φώναξε η
γυμνάστρια.

Η Άννα κέρωσε.

— Ακόμη δε βγήκες απ' τ' αυγό και το μαλλί σου φτιά-
χνεις;

— Μα είναι φυσικό...

— Ναι, όλες φυσικές καλλονές είναι εδώ στην άκρη... Πέ-
ρασε έξω.

— Χμ, είναι πραγματικά σγουρά τα μαλλιά της. Την ξέρω
από μωρό, επενέβη η άλλη καθηγήτρια.

— Είστε σίγουρη; επέμεινε η γυμνάστρια που ήταν και-
νούρια στην πόλη τους. Μα είναι και δίχρωμα! Δέστε! Μό-
νο το τσουλούφι της και τα μπροστινά είναι ξανθά! Τα
υπόλοιπα είναι καστανά...

— Έχουν αρχίσει και σκουραίνουν... μόνα τους..., ψέλ-
λισε πελιδνή η Άννα.

— Αυτά σκουραίνουν ή εσύ ξανοίγεις τα μπροστινά;

— Ήταν ξανθιά, την ξέρω από μωρό σάς λέω, ξανάπε ήρεμα η κυρία Κοκκίνου κι έβαλε το χέρι της πάνω στον ώμο της Άννας που ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Μα αυτή είναι μελαχρινή! Το δέρμα της μαύρο σαν...

— Δεσποινίς Αρβανίτου! Και τα μάτια της είναι γαλανά. Βλέπετε; Λίγο παράξενος συνδυασμός, δε λέω, αλλά είναι φυσικός, σας εγγυώμαι! Πήγαινε μέσα, παιδί μου.

Η Άννα, με γόνατα που έτρεμαν, προχώρησε στον διάδρομο, αλλά στ' αυτιά της έφτασαν δυο λέξεις της γυμνάστριας που τυπώθηκαν καυτές μέσα της.

* * *